

Teza: odmowa wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Przepisy prawa nie określają wymogów wezwań do zapłaty kierowanych przez radców prawnych w imieniu klientów. Zamieszczona w treści wezwania zapowiedź skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego nie nosi cech bezprawności i ma na celu nakłonienie strony przeciwnej do dobrowolnego uregulowania wskazanej w wezwaniu należności.

WO - 184 /20

POSTANOWIENIE

z dnia 10 czerwca 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Tomasz Jankowski

Sędziowie: S WSD Monika Urbaniak

S WSD Daniela Sosin / sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2021 r. na posiedzeniu sprawy ***radcy prawnego W. G.***, z powodu zażalenia na postanowienie Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 15 października 2020 r. o sygn. akt GRD 8/2020 o odmowie wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 437 § 1 i art. 436 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 i art. 70³ ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 62 ust.2 i art. 68 ust. 1 i ust.2 ustawy o radcach prawnych

postanawia

1.

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 15 października 2020 r. o sygn. akt GRD 8/2020 o odmowie wszczęcia dochodzenia,

2.

koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1.500 zł ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

p postanowienia z dnia 10 czerwca 2021 r.

Dnia 31 lipca 2020 roku do Biura Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego KIRP w Warszawie wpłynęło pismo Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w T. (dalej OIRP) z dnia 24 lipca 2020 r. za którym przekazano wg właściwości pismo Pana M. R. z dnia 21 lipca 2020 r. skierowane do Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w T.. Do pisma dołączono kopię wezwania do zapłaty z dnia 25 czerwca 2020 r. skierowanego przez radcę prawnego W. G. do Pana M. R.. W piśmie z dnia 21 lipca 2020 r. Pan M. R. zwrócił się z wnioskiem o rozważenie, czy treść wskazanego pisma jest zgodna z zasadami etyki zawodu oraz czy sporządzająca pismo osoba jest godna wykonywania zawodu radcy prawnego - zawodu zaufania publicznego. W piśmie stwierdzono dalej, że sporządzający pismo radca prawny

powinien wskazać okoliczności, z których wywodzi żądanie zapłaty tak ogromnej kwoty, jak i uzasadnienie prawne, w przeciwnym przypadku pismo można ocenić jako pomocnictwo do popełnienia przestępstwa oszustwa”.

Radca prawny W. G. w odpowiedzi na skargę złożył wyjaśnienia. Dnia 15 października 2020 r. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia - sygn. akt GRD 8/20.

Skarżący M. R. złożył zażalenie na ww. postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w dniu 5 listopada 2020 r. (postanowienie doręczone 29 października 2020r.).

Skarżący zaskarżył przedmiotowe postanowienie w całości, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Głównemu Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie celem wszczęcia dochodzenia i jego prowadzenia.

Skarżący zarzucił przedwczesność wydanego postanowienia i odmowę wszczęcia dochodzenia w sytuacji, gdy nie przeprowadzono podstawowych czynności pozwalających na ustalenie szczegółów dotyczących czynu, w tym okoliczności zdarzenia, zamiaru sprawcy, w szczególności nie przesłuchano skarżącego jako zawiadamiającego ani też L. N. na okoliczność braku zasadności wystosowanego wezwania do zapłaty przez r.pr. W. G., nieistnienia jakiegokolwiek roszczenia L. N. względem skarżącego, wytoczenia przez skarżącego spraw o zapłatę przeciwko L. N., które to zawisły przed Sądem Okręgowym w Toruniu o sygn. akt I C 905/20 oraz I C 1572/20, wypełnienia przez pełnomocnika znamion czynu zabronionego opisanego w zawiadomieniu oraz naruszenia przez niego kodeksu zasad etyki wykonywania zawodu radcy prawnego, w tym zwłaszcza art. 12 ust 1 oraz art. 38 ust 3, 4 i 5.

Skarżący zarzucił nadto błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że w sprawie nie wystąpiły znamiona czynu zabronionego, podczas gdy z zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego wynika, że radca prawny W. G. postąpił sprzecznie z prawem, zasadami etyki oraz godnością zawodu, a w konsekwencji naruszenie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy czyn sprawcy wypełniał znamiona czynu sprzecznego z prawem, zasadami etyki i godnością zawodu podlegający ściganiu w postępowaniu dyscyplinarnym, co miało wpływ na treść orzeczenia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pełni należy zgodzić się z ustaleniami poczynionymi przez Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, iż przeprowadzone w toku postępowania czynności wyjaśniające, a w szczególności analiza treści przytoczonego wyżej pisma Pana M. R., wezwania do zapłaty, pisma adw. L. S. oraz treści oświadczenia radcy prawnego W. G., nie pozwalają na przyjęcie, że radca prawny W. G. sporządzając wezwanie do zapłaty z dnia 25 czerwca 2020 r. przesłane Panu M. R. popełnił czyn sprzeczny z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu, podlegający ściganiu w postępowaniu dyscyplinarnym.

W pełni należy zgodzić się ze stanowiskiem, że przepisy obowiązującego prawa nie określają wymogów co do formy i treści wezwań do zapłaty kierowanych przez radców prawnych w imieniu klientów na podstawie udzielonych pełnomocnictw. Przepis art. 38 ust. 4 Kodeksu Etyki Radców Prawnych Radców stanowi, że radca prawny odpowiada za formę i treść pism procesowych i innych dokumentów przez siebie sporządzonych w związku ze świadczoną pomocą prawną, niemniej należy zgodzić się z oceną, że treść wezwania do zapłaty z dnia 25 czerwca 2020r. nie narusza przepisu art. 38 ust. 4 KERP, ani też innych przepisów tego kodeksu. Podkreślenia wymaga, iż sporządzenie i przesłanie do strony przeciwnej wezwania do zapłaty konkretnej należności na podstawie dokumentów i informacji uzyskanych od klienta jest legalną czynnością. Zamieszczona w treści wezwania zapowiedź skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego nie nosi cech bezprawności i ma na celu nakłonienie strony przeciwnej do

dobrowolnego uregulowania wskazanej w wezwaniu należności. Nie można zasadnie wywieść z treści art. 38 ust. 4 KERP obowiązku podawania w wezwaniu do zapłaty okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie zapłaty. Okoliczności takie, zgodnie z art. 187 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego wskazuje się dopiero w pozwie. Powód nie ma natomiast obowiązku podania w pozwie podstawy prawnej roszczenia.

Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, iż z treści odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 1 lipca 2020 r. sporządzonej przez adw. L. S., pełnomocnika Pana M. R., wynika, że Pan M. R. wiedział, o jakim roszczeniu była mowa w wezwaniu do zapłaty. W treści tej odpowiedzi znaleźć można bowiem stwierdzenie o istnieniu umowy zawartej przez strony sporu, na podstawie której doszło do przekazania Panu M. R. spornej kwoty określonej w wezwaniu.

Sąd w pełni podziela stanowisko Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, że w świetle okoliczności wynikających z treści powyższych dokumentów nie ma żadnych podstaw do oceny faktu sporządzenia wezwania do zapłaty i doręczenia go skarżącemu M. R. jako pomocnictwa do popełnienia przestępstwa oszustwa. Jak to już zostało wyżej stwierdzone czynność sporządzenia wezwania do zapłaty na podstawie zlecenia Klienta jest czynnością w pełni legalną.

Reasumując, Wyższy Sąd Dyscyplinarny przyjmując ustalenia poczynione w niniejszej sprawie przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, stanowiące podstawę wydania zaskarżonego postanowienia, wskazane i opisane w jego uzasadnieniu, w zakresie stanu faktycznego sprawy, uznaje je za pełne, uzasadnione i jako takie przyjmuje je za własne. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, skarżone postanowienie jest prawidłowe i zasadne, a stanowisko skarżącego należy uznać jedynie za polemikę z takim rozstrzygnięciem. Nie zawiera bowiem ono żadnych nowych twierdzeń i dowodów na niezasadność wydania tego postanowienia, nie potwierdza też dotyczących go zarzutów merytorycznych i formalno-prawnych.

W tym miejscu godzi się wskazać, że delikt dyscyplinarny radca prawny może popełnić tylko poprzez naruszenie prawa, zasad etyki lub godności zawodu bądź naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Ewidentnie żadna z tych podstaw nie miała tu miejsca. W niniejszej sprawie zostały, w zakresie kierunków prowadzonego postępowania, przeprowadzone prawidłowe czynności, do których wykonania Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego jest zobowiązany przepisami art. 4 i art. 7 k.p.k. stosowanymi w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, jak i przepisami wynikającymi z uchwały Nr 98/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 11 września 2015 r. w sprawie działania Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, rzeczników dyscyplinarnych, a także ich zastępców oraz trybu i sposobu wyboru zastępców Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i zastępców rzeczników dyscyplinarnych. Zgodnie z § 14 tej uchwały, w dochodzeniu dyscyplinarnym, w celu ustalenia czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne - Rzecznik zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania okoliczności wskazanych w zawiadomieniu, zaś w oparciu o treść § 15 ust. 3 Rzecznik może dokonać czynności sprawdzających i w zależności od ich wyniku wydaje postanowienie o wszczęciu dochodzenia lub o odmowie wszczęcia dochodzenia. Zaskarżone postanowienie zapadło z zachowaniem wyżej wskazanych przepisów. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odmowa wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w tej sprawie była zasadna. W tych warunkach Wyższy Sąd Dyscyplinarny postanowił o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia wydanego przez Zastępcę Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego.

W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP w Warszawie orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 zdanie 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.